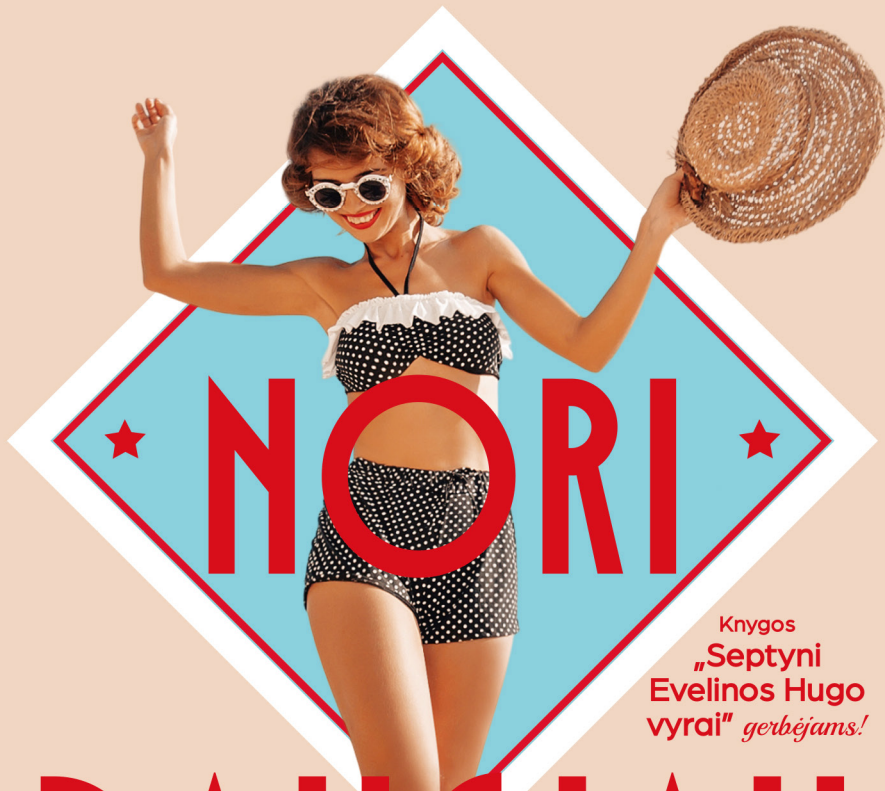

MERGINOS

Knygos
„Septyni
Evelinos Hugo
vyrų“ gerbėjams!

DAUGIAU

MOLLY FADER

MERGINOS
★ NORI ★
DAUGIAU

MOLLY FADER

Iš anglų kalbos vertė

Asta Buckūnaitė

Mano mamai

PIRMA DALIS

1

KLARA

Grinsboras, Ajova
2019 m.

Pernelyg daug lelijų. Klara neišmanė gėlių ir laidotuvių reikalų. Tačiau Hornerio laidojimo namų Mėlynojoje salėje, regis, sprogo vien tik lelijomis prekiaujanti gėlių parduotuvė.

Taip nutinka, kai laidojamas visų dievinamas asmuo. Prieš užkasdami į žemę, jie pirmiausia palaidos tave po mėgstamiausių gėlių kalnu – šiuo atveju rytinių lelijų su erotiškais rožiniais kuokeliais ir uoslę kutenančiomis žieddulkėmis.

Klaros Bičer alergija motinos mėgstamoms gėlėms buvo tiesiog kosminis smūgis žemiau juostos.

– Klara!

Ponia Pleis, jos dailės mokytoja aštuntoje klasėje, suspaudė Klaros rankas savo kaulėtais pirštais. Ponia Pleis nė kiek nepasikeitė. Ji buvo iš tų moterų, kurios, būdamos septyniolikmetės, jau atrodė vidutinio amžiaus ir tiesiog laukė, kol laikas pasivys išvaizdą.

– Tavo motina tavimi didžiavosi. Judvi su seserim buvot jos pasididžiavimas ir džiaugsmas.

– Ačiū už malonius žodžius, – padėkojo Klara, puikiai žinodama, kad jos sesuo Abė kitame salės gale tikrai daro tai, kuo didžiutusi bet kuri motina.

– Knygų klube ji nuolat pasakodavo apie tave ir tavo aukštas pareigas mieste, ir dauguma dalykų man prasprūsdavo pro ausis, – kalbėjo ponia Pleis. Klaros darbe nebuvo nieko sudėtingo; mama tiesiog melavo, kad jai, buvusiai hipei, netektų pripažinti, jog jos dukra – kabinetinė žiurkė. – Bet buvo matyti, kad ji labai didžiuojasi.

Klara spėjo atitraukti ranką, kad iš dėžutės paimtų popierinę nosinaitę ir priglaustų ją prie alergijos nukamuotos nosies.

– Ačiū, – sumurmėjo pro nosinaitę.

– Visiems trūks Betsės, – pridūrė ponia Pleis. – Net labai. Nėra nė vienos įstaigos mieste, prie kurios ji nebūtų prisidėjusi. Bažnyčia, biblioteka. Parko valdyba. Bendruomenės sodai.

Kaip invazinė rūšis. Pakviesk bet kur, ir ji netrukus ims vadovauti paradui.

Sielvartas išgrynina protą. Taip sakytų motina. Jei būtų gyva.

Hornerio laidojimo namų Mėlynoji salė buvo prikaitusi ir pilna žmonių, atvykusių pagerbti vienos mėgstamiausių Grinsboro gyventojų.

Betė Kei visą gyvenimą praleido šiame mažame miestelyje, ir jo gyventojai po laidotuvių atvyko į gedulingus pietus

su troškinais ir nekeptais sūrio pyragais, pasipuošę geriausiai sekmadieniniais drabužiais ir ginkluoti mėgstamiausiomis istorijomis apie Betę Kei.

Ji budėjo prie mano tėvo, kai šis merdėjo.

Ji padėjo mums sutvarkyti draudimo dokumentus, kai mūsų sūnus pateko į avariją.

Visi gedėjo. Visi žmonės salėje, koridoriuje ir tie, dar sėdintys savo automobiliuose stovėjimo aikštelėje. Žmonės verkė nuoširdžiomis ašaromis, gūžėsi, raudėjo – iš tikrųjų raudėjo – kampuose. O Klaros galvoje sukosi tik viena mintis: ar jie žinojo?

Ar mama, kaip ir dera, visam miestui atskleidė paslaptį, kurią beveik keturiasdešimt metų slėpė nuo savo dukterų? Pribloškiančią, gyvenimą apverčiančią, šlykščią paslaptį, kurią, susierzynusi ir įsiutusi, išrėžė Klarai per paskutinį jų pokalbį telefonu?

Ar jie taip gailiai gedėtų, jei šitą žinotų?

Klara nusičiaudėjo.

– Į sveikatą, mieloji, – palinkėjo ponია Pleis.

– Viso labo alergija.

Klara sulankstė nosinaitę ir įsidėjo į naujo juodo Marco Zaninio kostiumėlio, per juosmenį surišamo kaspinu, su dangaus mėlio spalvos šilkinio pamušalu kišenę. Jai toptelėjo, kad pamušalo spalva pernelyg drąsi laidotuvėms, bet tada ji dar nežinojo apie lelijas.

Verčiau net nekalbėkim apie vyrus kamufliažiniais drabužiais. Per laidotuves. Ar paskui jie visi drauge vyks į medžioklę?

– Dabar ji jau su tavo tėvu. Tikiuosi, šitai tave guodžia.

– Guodžia, dėkui.

Grinsbore, Ajovoje, meluoti visuomet lengviau.

Pasirodė dar viena laidotuvininkė su istorija apie Betę Kei Bičer.

– Ar čia – tavo sesuo? – Pasidalijusi prisiminimais apie jų dviejų kartu praleistą laiką kariuomenės slaugytojų korpuse, ji mostelėjo ranka į kitą kambario pusę. – Abė?

Abė stovėjo apsupta savo vaikystės draugijų, kurios buvo Klaros vaikystės draugės (bet tai ne taip svarbu), ir šios vieną po kito nešė jai puodelius, tik juose buvo ne kava. Paraudusiais skruostais ir žvilgančiomis akimis pusgirtė Abė verkė, glėbesčiavosi su lankytojais, ir jos nosies bei akių gleivinės lelijos visai neerzino.

– Taip. Mano sesuo, – linktelėjo Klara, vesdama moterį prie Abės ir visai dėl to nesigraudama. – Ją sudomins jūsų istorija.

Prieš trejus metus jos lankėsi šioje salėje ir gedėjo savo velionio tėvo Vilio Bičerio. Sunku lankytis gimtuose namuose ir nematyti jo visose kambarių kertelėse. Buvo neįmanoma nesiilgėti jo gurkšnojant romą ar juodąją arbatą. Pačulių aromatas sugraudindavo Klarą iki ašarų. Gerklėje lyg gniužulas įstrigo verksmas, o keliai staiga ėmė linkti. Ji atsirėmė ranka į stalą, kad nenugriūtų.

Aš – našlaitė. Mudvi su Abe – našlaitės.

Klara buvo suaugusi moteris. Verslo teisininkė (jei nusišypsos sėkmė, netrukus tapsianti jaunesniąja partnere), kurios valanda įkainota septyniais šimtais dolerių. Ji turėjo butą ežero pakrantėje ir šaunią, mylinčią partnerę. Abė turėjo du vaikus, ketvirtį amžiaus truncančią santuoką ir šaldiklyje laikė naminį citrinų pyragą, kuriį prirėikus pašildydavo skrudintuve, jei kas nors užsukdavo išgerti kavos. Jiedvi toli gražu ne *našlaitės*.

Tačiau Klara nepajėgė atsikratyti šios minties.

Suradusi šonines duris, išėjo laukan.

Ledinis vėjas pūtė skersai dirbamų laukų vakarų pusėn, kutendamas nosį gruzdintų bulvyčių ir mėšainių aromatu iš „The Starlite Room“ užkandinės, ir gūsis prirėmė ją prie geltonų plytų sienos. Klara pajuto, kaip kostiumėlio iš medvilnės ir šilko audinys priglunda prie šaltų plytų.

Pirmosios kovo dienos buvo žvairios – per žvairios būti lauke be striukės, bet vėsa ją pažadino. Pavasaris Ajovoje dar neprasidėjęs, kukurūzų laukai teberudavo, kaip ir visa kita Grinsbore, laukdami paskutinės pūgos, nuožmiai užklupšiančios iš Dakotos.

Suzvimbė telefonas. Klara netraukė jo iš kišenės.

Hornerio laidojimo namai buvo kitoje miesto pusėje nei Grinsboro universitetas, o virš medžių viršūnių stiebėsi baltas Šv. Luko slaugos mokyklos laikrodžio bokštas. Visos universiteto vėliavos savaitei nuleistos iki pusės stiebo. Malonus gestas. Mama ten mokėsi, vėliau dirbo mokytoja, o pastaruosius dvidešimt metų – administratore.

Klara užsimerkė ir nukreipė veidą į vėją.

– Sveika.

Ji pajuto seserį greta atsiremiant į sieną, nuo jos plūstelėjo *pinot grigio* tvaikas, sumišęs su vanilės aromatu.

– Labas, – atsakė Klara neatmerkdamą akių.

– Lelijos...

– Taip.

– Tau viskas gerai?

Klara neaiškiai numykė, neatsakiusi nei taip, nei ne. Tiesą sakant, tai buvo būtent tas sekinančios nežinomybės, kurioje ji skendėjo pastarąsias kelias dienas, garsas.

– Ir man ne, – pripažino Abė. – Man tik... Jaučiu, kad kažko trūksta. Tarsi nerascčiau sau vietos.

Klara jautėsi taip pat. Tai, kad ji buvo būtent Betės Kei Bičer dukra, jai ne visuomet patiko, bet nieko čia nepakeisi.

– Kur Vikė? – paklausė Abė, ir Klara vos nekrūptelėjo, išgirdusi savo merginos vardą.

– Ji norėjo atvykti, bet Ilinojaus Aukščiausiasis Teismas kaip tik nagrinėja jos bylą.

Ji jautė, kad Abė netiki jos žodžiais ir jai knieti įkišti nosį ir išsiaiškinti.

– Ar buvo būtina šitaip išdidinti tą prakeiktą nuotrauką? – suskubo paklausti Klara, kol Abė nespėjo užduoti papildomų klausimų.

Laidojimo namuose buvo iškabintos Bičerių šeimos nuotraukos. Ir – vienas Dievas žino kodėl – Abė nusprendė iki nežmoniško dydžio padidinti motinos nuotrauką, kuri buvo atspausdinta jos parašytos knygos „Melskitės už mane. Vietnamo karo slaugytojos dienoraštis“ ketvirtame viršelyje. Iš šios nuotraukos žvelgė žvalios dvidešimt dvejų metų Betės Kei veidas kaip šalmas apkirptų rudų plaukų kupeta. Ji vilkėjo žaliųjų alyvuogių spalvos Jungtinių Valstijų kariuomenės slaugytojų korpuso uniformą.

– Po paraliais.

– Kas?

– Fiona dabar viską mėgdžioja kaip papūgėlė, todėl liovėmės keiktis. Sakom „po galais“, „po paraliais“ ir „kakoti“.

– Nesąmonė, po galais.

– Turbūt.

Klara išgirdo sesers balse šypsena.

– Ir, beje, taip, išdidinau. Man labai patinka ta mamos nuotrauka. Joje atrodo tokia drąsi.

Klaros manymu, ji atrodė išsigandusi.

– Maksas ir Fiona nesupranta, kas vyksta, – paaiškino Abė. – Jie vis klausinėja, kodėl močiutė guli.

Dėl alerginės reakcijos Klara juokdamasi sušniurkščiojo.

– Koks siaubas.

– Denise iš ligoninės vis mėgina priversti vaikus paliesti mamos ranką. Kad šie pajustu, kokia ji šalta, ir suprastu.

– Ką jie supras?

– Kad ji mirė.

– Absurdas, to per daug net ir Denisei.

Seserys nusijuokė – nors atrode keista, bet miela.

– Ji sako, kad tai padės jiems suvokti pabaigą.

Ištiesusi ranką Abė sugriebė Klaros plaštaką. Sesuo ėmė trauktis, bet Abė nepaleido.

Reikėtų jai pasakyti. Iš dalies Klara to net norėjo. Pasidalyti slegiančia našta, tarsi jiedvi vėl būtų sugrižusios į vaikystę. O Abė, kuriai taip patiko dairytis iš aukštumų, kur ją iškėlė Bičerių šeimos vardas šiame mieste, patikins Klarą, kad tai – netiesa. Kad taip negali būti. Kad mama neteisingai pasielgė. Kad buvo supykusi. Ar dar kaip nors.

Turi būti kokia nors dingstis viską palikti taip, kaip buvo.

Štai kodėl Klara negalėjo jai išsipasakoti. Nes Abei teks gyventi šiame mieste, kur gyvuoja mamos atminimas. Jei dabar įvels seserį, užkraus jos gyvenimui našta.

– Abe, nepyk, bet aš išvažiuosiu po mišių.

Štai. Baigta. Lengvai ir paprastai.

– Ir kur važiuosi? – paklausė Abė.

– Namo.

Sesuo pervėrė ją žvilgsniu.

– Į Čikagą? Juokauji.

– Turime naują klientą...

– Išvyksti?

Klara, netyčia pastebėjusi išiutusį Abės žvilgsnį, pasigailėjo atsisukusi. Ji matė sesers įniršį ir sielvartą – ši išgyveno netektį kur kas skaudžiau nei ji.

– Aš grįšiu, – sumelavo Klara.

– Mali šūda.

Tiek tų kalbų apie nesikeikimą.

– Abe...

– Žinai... Turėjau to tikėtis. Pasirodei paskutinę minutę su savo automobiliu ir bjauriu kostiumėliu...

– Ei!

– Aukštai užrietusi nosį...

– Sumokėsiu už namo iškraustymą.

Abė įkvėpė tokį gurkšnį oro, kad Klarai pristigus deguonies apsvaigo galva.

– Ar galime neišpūsti šio reikalo? – paklausė Klara.

– Ką aš tau padariau, Klara? Kad tau taip lengva mane palikti?

Netikėtai atsivėrusias šonines duris pagavo vėjo gūsis ir trinktelėjo į plytas taip, kad Klara ir Abė pašoko, tarsi būtų pričiuptos slapta rūkančios.

Tarpdury galvą iškišo Abės vyras Benas, ir Abė žengė žingsnį į priekį. Benas buvo dailus vyrukas, primenantis didelį minkštą meškiną. Nuolat atrodė susitaršęs, bet dažniausiai su šypsena veide. Jis priminė Klarai gerai išdresuotą Labradoro retriverį.

Sutikus jį Klarai norėdavosi paglostyti jam galvą ir duoti skanėstą. O tada išbarti, kad išpurvino kilimą.

– Štai kur tu, – tarė Benas.

– Tik norėjau įkvėpti oro. – Abės atsakymas nuskambėjo lyg pasiteisinimas. – Ar viskas gerai?

– Ten... – Benas žvilgtelėjo per petį ir nutaisė suglumusį, bet kartu džiaugsmingą veidą, savo mina priversdamas Klarą ir Abę atšlyti nuo sienos. Galų gale, vyksta jo uošvės laidotuvės. Džiaugsmas prie šios progos nederėjo.

– Kas? – neiškentė Klara.

– Manau, judviem derėtų ateiti ir pamatyti savo akimis.

Benas prilaikė Abei ir Klarai duris, ir jiedvi grįžo į sausakimšą salę. Dabar visi laidotuvių dalyviai tylėjo, prisišlieję prie sienų ir kampų nedidelėmis grupelėmis, šnabždėdamiesi iki skausmo pažįstamai – puse lūpų ir pridengę burną delnu. Per salės vidury driekėsi takas iki pat mamos karsto, kuriame ji gulėjo sukryžiuotomis rankomis, apvilкта mėgstamiausia žalia suknele ir pernelyg ryškiai parausvintais skruostais.

Prie karsto stovėjo moteris. Nepažįstamoji.

Visa esybė bylojo, kad ji – ne vietinė. Ji segėjo elegantišką ilgą juodą sijoną ir avėjo sodrios juodos odos žemakulnius. Pilkas kašmyrinis megztinis – Klara galėjo guldyti galvą, kad jis iš Ralpho Laureno kolekcijos, – ant juosmens juodas diržas. Plaukai ilgi ir sidabriškai šviesūs, atrodė natūralūs, bet Klara būtų lažinusi, kad jų priežiūra kainavo brangiai ir atėmė daug laiko.

Ji tarsi... švytėjo.

– Kas ji?

– Neatpažįstat? – šnabždėjo Benas, atsistojęs tarp Abės ir Klaros; jam iš burnos dvelkė kava ir lašais nuo kosulio.

Moteris atrodė pažįstama, rafinuota.

– Ar ji iš leidybos įmonės? – paklausė Klara sesers.

– Manau, kad ne. Jie atsiuntė sūrio pyragą.

– Gal iš tos rytinės laidos, kurioje mama kartais dalyvavo Di Moine? Ramona?

– Ramona Rodriges mirė prieš dešimt metų.

Klara turėtų pažinoti šią moterį. Tačiau motinos laidotuvės ją išmušė iš vėžių.

– Juokaujat?! Tikrai neatpažįstat? – nustebo Benas. – Tai Kitė Devero.

2

KLARA

Kitė Devero buvo legendinė scenos ir ekrano žvaigždė. Džeimso Bondo mergina. Modelis mėlynomis akimis ir stingdančiu žvilgsniu. Ji laimėjo du „Emmy“ apdovanojimus ir buvo nominuota „Oskarui“. Kitė susitikinėjo su Marlonu Brando ir Reksu Danielsu. Švedijos princu ir režisieriumi Hju Bonetu.

Buvo ištekėjusi tik kartą ir santuoka tęsėsi itin trumpai.

Kitė Devero.

Vien ištarus šį vardą galvoje sukosi aštuntojo dešimtmečio bohemiškas grožis ir seksuali šaltakraujiška kontrkultūra.

Dabar ji sukėlė sumaištį per Betės Kei Bičer laidotuves.

– Ar tai pokštas? – paklausė Klara.

Abė vis dar pražiota burna papurtė galvą.

– Ką Kitė Devero veikia jūsų motinos laidotuvėse? – stebėjosi Benas. Žmonės atsisuko į juos pažiūrėti, nes Benas šnabždėjo garsiai. – Čia juk sumauta Kitė Devero.

Tarsi jai apibūdinti nepakaktų žodžių. Jos vardas iš tiesų tapo etalonu kitoms moterims apibūdinti.

Kita Kitė Devero.

Ji – ne Kitė Devero.

– Tikriausiai kažkokia klaida, – galiausiai atsitokėjo Abė.

– Ji turbūt supainiojo su kitomis laidotuvėmis. Grinsbore, Ajovoje? – pusbalsiu spėliojo Benas.

Salėje tvyrojo mirtina tylą. Klaros žvilgsnis susidūrė su pono Reinoldso iš miestelio pašarų parduotuvės (jis ryšėjo kamufliažinį kaklaraištį), ir ji nusišypsojo, tarsi patvirtindama, kad viskas gerai. Visiškai savaime suprantama.

– Galbūt ji pažinojo mamą ir tėtį, – spėliojo Abė. – Iš karo priešininkų protestų aštuntajame dešimtmetyje.

– O tavo tėvai niekada apie ją nekalbėjo? – logiškai paklausė Benas, retai kada išsakantis gerą mintį.

Abė atsisuko į Klarą.

– Klara?

– Ką?!

– Eik... – Abė paragino seserį rankos mostu. – Daryk ką nors.

– Ar aš?

– Tu.

Abė smeigė į ją griežtą žvilgsnį, kuris priminė Klarai, kad sesuo iki šiol rūpinosi visais laidotuvių reikalais. *Mažiausiai, ką gali padaryti, – bylojo jos mina, – tai pasirūpinti nelaukta įžymybe, stovinčia prie mamos karsto.*

Visai teisėtas lūkestis.

Delnu papplekšnojusi kostiumėlio švarką, mikliai ištraukė iš kišenės ir padavė seseriai suglamžytas popierines nosinaites – šios gadino kostiumėlio linijas, – tada nužingsniavo gėlėtu kilimu link karsto. Niekas nė neslėpė susmeigtų žvilgsnių.

Kai Klara žengė ant pakylos, atvykėlė nusišypsojo, tarsi sveikindama Klarą atvykus į privatų vakarėlį su motinos karstu ir ja.

Po paraliais. Kitė Devero.

Mados žurnalai ją vadino švytinčia ir neklydo.

Kitė švytėte švytėjo erdvioje Hornerio laidojimo namų salėje.

– Ar galiu jums padėti? – sušnabždėjo Klara.

Kitė pažvelgė į ją savo garsiosiomis mėlynomis akimis, ir Klara pasijuto tarsi nuoga – lyg kino žvaigždė matytų kiaurai, ką ji vilki po kostiumėliu. Ką valgė pusryčiams. Jos virtuvės baldų spalvą.

Kitė pažvelgė į Klarą, tarsi matytų kiaurai jos sielą.

– Na, – pagaliau prabilo Kitė, jos balsas skambėjo pietietišškai žaviai, – esu tikra, kad tu – Klara.

– Tai aš. O jūs – Kitė. Turiu omenyje... ponია Devero. Kitė Devero.

Kitė šypsojosi karališkai ir atlaidžiai, tarsi maloningai atleisdama Klarai, kad ši nesikrimstų padariusi nusikaltimą.

– Pakaks „Kitės“.

Dieve mano, tas balsas.

Dešimtajame dešimtmetyje Kitė vaidino vienišą motiną televizijos seriale – tai buvo jos sugrįžimas po siautulingo aštuntojo dešimtmečio ir ramaus gyvenimo devintajame, – ir jos legendinė frazė skambėjo taip: *Šventė vyksta ne kas vakarą*. Visi pasaulyje kartojo šią frazę dešimtmetį, mėgdžiodami šiek tiek pietietišškai skambantį, duslų Kitės Devero balsą.

Šventė vyksta ne kas vakarą.

– Ką čia veikiate? – paklausė Klara. Jei Abė būtų girdėjusi, būtų įsiutusi dėl stačiokiško Klaros tono, bet ko daugiau gali tikėtis iš advokatės.

– Atiduodu pagarbą.

Kitė pasilenkė, tarsi jiedvi ketintų pasidalyti paslaptimis, nuo jos kūno dvelktelejo nuostabus aromatas.

– Žinau, kad dabar tuo netiki, bet tavo mama tavimi labai didžiavosi. Ji jautėsi siaubingai dėl to barnio.

Klara, staiga vėl apsvaigusi nuo lelijų, atšlijo.

– Iš kur žinote?

– Ji man pasakė.

– Pažinojote mano mamą?

– Pažinojau.

– Betę Kei Bičer?

Kitė nusišypsojo.

– Vienintelę ir nepakartojamą. Nors su ja susipažinau, kai ji dar buvo Betė Kei Alen.

Kitė pažvelgė į karstą. Klara irgi dirstelėjo į mirusią motiną – ir iškart pasigailėjo.

Tai – mano mama.

Trumpai kirptais žilais plaukais. Kietai sučiauptomis lūpomis. Tokia miniatiūrinė, be dvasios, pritraukdavusios visus aplinkinius.

– Per daug skaistalų, – pastebėjo Kitė. – Tavo motinai nepatiktų.

Jai nepatiktų. Tikrai nepatiktų.

– Jai viskas čia nepatiktų, – pridūrė Kitė, kupina, regis, nuoširdaus sielvarto ir švelnumo.

– Klara, – sušnabždėjo Abė prisijungusi prie jų ant pakyls, – žmonės traukia iš kišenių telefonus. Mamos laidotuvės po trijų sekundžių bus aptarinėjamos internete.

– Ponia Devero? – atsigręžė į ją Klara. – Gal galime pasikalbėti kur nors kitur?

Ką daryti su tokia kino žvaigžde kaip Kitė Devero per motinos laidotuves? Kur ją dėti?

– Mieloji, vadink mane Kite. Ponia Devero yra mano vaizduotės vaisius.

Kitė kažką išsitraukė iš rankinės, tada atgniaužė delną ir parodė keturias rožines sagas.

Abė vėl aiktelėjo ir sugriebė Klarai už rankos. Šį kartą Klara irgi čiupo sesers ranką.

Nes tai tos sagos.

Bjaurios. Mama visada sakydavo, kad tai pačios bjauriausias sagos, kokias tik buvo galima rasti Grinsboro mieste, Ajovos valstijoje, 1968 metais. Dideli, apvalūs, skirtingo dydžio apskritimai, sudėti vienas ant kito. Kaip nepadorūs speneliai iš animacinių filmukų.

Dabar jie buvo išblukę, kai kurių apskritimų kraštai nusitrynę ir matėsi, kad sagos pagamintos iš plastiko. Tos sagos buvo įkepamos į duoną ir siuvamos prie liemenėlių. Jas kabindavo ant kalėdinių eglių ir marinuodavo su kiaušiniiais. Jų motina ir sena jos draugė krėtė viena kitai kvailus pokštus. Taip mama sakydavo kas kartą, kai ką nors išsiųsdavo paštu arba gaudavo siuntinį. Sena draugė iš slaugos mokyklos laikų.

– Tai jūs? – paklausė Klara.

– Aš. – Kitė sukiojo ir vartė sagas tarp ilgų pirštų, tarsi šviesoje apžiūrinėtų brangakmenius. – Anksčiau jų buvo penkios. Prieš jums gimstant.

– Mama mums minėjo. Ji vieną pametė.

Kitės akinančios šypsenos kampučiai suvirpėjo.

– Ji jos nepametė. Mečiau jai pavymui „Chateau Marmont“ koridoriuje.

– Viešbutyje? Holivude? – Klara sumirksėjo.

– Metėte jas į ją? – paklausė nieko nesupratusi Abė.

Kas čia vyksta?

– Buvau taip supykusi ant jos. Kai atslūgo pyktis, grįžau jų, bet kilimo šeriuose radau tik keturias, – paaiškino Kitė ir įdėjo tas sagas į karstą, paslėpė jas kreminio šilko apmušaluose, tada pasilenkė, pabučiavo Betę Kei į skruostą ir kažką pašnibždėjo jai į ausį.

Kai atsitiesė ir atsigrėžė į seseris, Klarą vėl nudegino autoritetingas žvaigždės žvilgsnis. Jos netemdė net ir šlykštus laidojimo namų apšvietimas.

– Kaip? – sušnabždėjo Klara.

– Aha. Kaip? – atkartojė Abė.

Kaip Betė Kei Bičer, kilusi iš ūkio viduryje Ajovos kukurūzų lauko, ir Bondo mergina Kitė Devero apskritai susipažino? O juo labiau tapo tokiomis draugėmis, kurios kvailai pokštaudamos siunčia viena kitai sagas? Dešimtmečius.

– Tai, – atsiduso Kitė, – labai ilga istorija. Čia vienos iš tų sausų laidotuvių ar galėčiau gauti išgerti?

Sudomino? Pirkite knygą
MERGINOS NORI DAUGIAU
bene geriausia kaina **ČIA**

Nuo šios knygos neįmanoma atsiplėšti.
Romanas apie moterišką draugystę, kuri atlaiko
visus smūgius ir tik stiprėja.

Kristan Higgins

DVI DRAUGĖS. VISO GYVENIMO PASLAPTYS. ISPŪDINGA ISTORIJA.

1967 m. Ajova. Slaugos mokyklos kambariokės Betė Kei ir Kitė neturi daug bendro. Betė Kei prieš šeimos valią pasiryžta siekti savo svajonės toli nuo mažo miestelio. Norėdama išgyventi ir prasimušti kosmopolitiška Kitė visada pasiklivė savo grožiu ir sumanumu. Tačiau abi merginos yra pasiryžusios įsitvirtinti audringame pasaulyje ir pamažu tarp jų užsimezga tvirta draugystė, kurios bėgant metams nenutrauks niekas.

Betė Kei ir Kitė išgyvena meilę, santuoką, nesėkmes ir netektis, jų keliai veda nuo Vietnamo džiunglių iki spindinčio Holivudo aukštumų. Kol vieną snieguotą naktį jiedvi turi priimti gyvenimą visiems laikams pakeisiantį sprendimą...

Praėjus daugiau nei trisdešimčiai metų, dvi susvetimėjusios seserys nesupranta, kodėl jų motinos laidotuvėse pasirodo garsi kino žvaigždė. Klausimų daugybė, o atsakymus žino tik sena mamos draugė. Vos per vieną savaitgalį seserys sužino pribloškiančią tiesą. Išgirdus visą istoriją kelio atgal nebebus.

9 786090 309810

